

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

03 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
Președinte: Timofti Vladimir,
Judecătorii: Toma Nadejda și Boico Victor,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Arnaut Sorina în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2018, în cauza penală în privința lui

Vînaga Roman xxxxx, născut la xxxxx, originar xxxxx și domiciliat xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 02.05.2018 - 25.06.2018;

Instanța de apel: 26.07.2018 - 26.09.2018;

Instanța de recurs: 10.01.2019 - 03.04.2019.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 25 iunie 2018, în temeiul prevederilor art. 364/1 Cod de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Vînaga Roman a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 362¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, la pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 700 unități convenționale, echivalentul a 14000 lei.

Solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată în sumă de 596,72 lei, a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că în perioada de timp cuprinsă între luna decembrie a anului 2015 - luna martie 2016 inculpatul Vînaga Roman, urmărind scopul obținerii unor foloase financiare în urma organizării migrării ilegale pe teritoriul Republicii Moldova a persoanelor care nu sunt nici cetățeni, nici rezidenți ai Republicii Moldova pentru a obține beneficii financiare, formând în acest scop o reuniune stabilă de persoane care s-au organizat în prealabil prin împărțirea rolurilor pentru a comite infracțiuni de organizare a migrației ilegale, acționând în cadrul grupului criminal organizat, împreună și printr-o înțelegere prealabilă cu cetățeanul Ucrainei, originar din Sri Lanka, Makhendirarasa Puspokantan, cetățeanul Norvegiei Sivagnanam Kandeepan, cetățeanul României Iancu Alin, cetățenii Republicii Moldova Cazacinschi Oleg, Niculiță Ion, Ciubotaru Vitalie și cu alte persoane nestabilite de

către organul de urmărire penală, au creat și au pus în aplicare o schemă de activitate a grupului format în scopul organizării intrării, șederii și tranzitării ilegale a teritoriului statului a unui grup de persoane străine originari din Sri Lanka, numărul exact nefiind stabilit, contribuind la migrarea ilegală a acestora din Ucraina în Republica Moldova sau, după caz, la intrarea acestora în Republica Moldova prin aeroportul internațional Chișinău în baza unor invitații fictive și asigurând continuarea imigrării ilegale a acestora în țările Uniunii Europene.

Astfel, în vederea atingerii scopului infracțional propus, cet. Vînaga Roman, acționând împreună și de comun acord cu alți membri activi ai grupului criminal organizat, au recurs la realizarea pe etape a migrației ilegale, și anume au organizat tranzitarea în mod ilegal peste frontiera de stat a Republicii Moldova a mai multor persoane străine nerezidente, cet. Vînaga Roman fiind cel care a comunicat activ și a tradus discuțiile dintre Cazacinschi Oleg și Sivagnanam Kandeepan, asigurând în așa mod funcționarea grupului criminal organizat și menținerea legăturii cu alți membri ai acestuia, precum și cu persoanele originare din Sri Lanka a căror migrație ilegală urma a fi realizată, ulterior au adăpostit cel puțin opt persoane străine nerezidente în locuri tănuite din mun. Chișinău, gestionate de Cazacinschi Oleg, Sivagnanam Kandeepan și alte persoane nestabilite de către organul de urmărire penală, urmând ca să asigure transportarea acestora în România prin tranzitarea ilegală a teritoriului Republicii Moldova.

Astfel, la 12 martie 2016, aproximativ pe la orele 17:30, Niculiță Ion împreună cu Ciubotaru Vitalie și în coordonare cu alți membri ai rețelei criminale, din locuri tănuite din mun. Chișinău, unde se aflau ascunși grupuri de imigranți, au transportat un grup de patru persoane de origine afro-asiatică din Sri Lanka spre frontiera verde aflată pe segmentul deservit de SPF „Stoianovca” pe direcția s. Ghioltosu, R. Moldova - s. Rânzești, România, unde, grupul de imigranți urma să fie preluat de către cetățeanul României, Iancu Alin și transmis altor persoane necunoscute, membri ai grupului criminal organizat.

Ulterior, Niculiță Ion, acționând în coordonare cu alți membri ai rețelei criminale, a pătruns împreună cu grupul de imigranți pe jos în regiunea semnelui de frontieră 1243 a zonei de frontieră, cu scopul final de a asigura migrația ilegală a acestora în România pentru a ajunge în alte țări ale Uniunii Europene.

La 12 martie 2016, în jurul orelor 22:00, la intervenția reprezentanților poliției de frontieră, în apropierea s. Ghioltosu, r-nul Cantemir, pe direcția s/f 1243, au fost reținuți însoțitorul Niculiță Ion și patru cetățeni ai insulei Sri Lanka pe nume xxxxx, xxxxx, xxxxx și xxxxx, care intenționau să treacă ilegal frontiera de stat din Republica Moldova în România cu scopul de a migra ilegal în Uniunea Europeană prin ieșirea ilegală de pe teritoriul Republicii Moldova.

În urma verificării locurilor de unde au fost transportați grupul de patru persoane de origine afro-asiatică reținute în zona de frontieră, s-a stabilit că la 13 martie 2016 în apartamentul situat în xxxxx, a mai fost stabilit un grup tănuit de patru persoane de origine afro-asiatică pe nume: xxxxx, xxxxx, xxxxx și xxxxx, aflate sub supravegherea membrului grupului criminal Sivagnanam Kandeepan, care supraveghea și intermedia legăturile de comunicare în limbi străine cu persoanele nerezidente clandestine, care așteptau organizarea migrației ilegale de către acest grup criminal organizat.

Totodată, la 15 martie 2016, în rezultatul efectuării cercetării la fața locului în hotelul situat pe xxxxx a fost stabilit un alt grup tăinuit de persoane de origine afro-asiatică pe nume: xxxxx, xxxxx, xxxxx, cu care a locuit și xxxxx, care au intrat în Republica Moldova prin aeroportul internațional Chișinău în baza unor invitații fictive și care se aflau sub supravegherea membrilor grupului criminal Makhendirarasa Puspokantan și Sivagnanam Kandeepan, care urmau să le asigure traversarea ilegală a frontierei de stat spre România cu scopul de a migra ilegal ulterior într-o altă țară a Uniunii Europene.

Prin acțiunile sale intenționate, inculpatul Vînaga Roman a săvârșit organizarea, în scopul obținerii, direct sau indirect, a unui folos financiar sau material, a intrării, șederii, tranzitării ilegale a teritoriului statului sau a ieșirii de pe acest teritoriu a persoanei care nu este nici cetățean, nici rezident al acestui stat săvârșite de un grup criminal organizat sau de o organizație criminală, adică infracțiunea prevăzută de art. 362¹ alin. (3) lit. a) din Codul penal.

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Vînaga Roman, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 362¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa închisorii pe termen de 4 ani, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de gestionarea resurselor umane pe termen de 4 ani, și încasarea din contul inculpatului a sumei de 596, 72 lei.

În motivarea cerințelor sale procurorul a invocat următoarele argumente:

- pedeapsa aplicată inculpatului Vînaga Roman este prea blândă, deoarece nu va atinge scopul pedepsei penale de corectare și reeducare al condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și din partea altor persoane, respectiv inculpatului urma să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de închisoare, cu executarea reală a acesteia;

- instanța de judecată la stabilirea și individualizarea pedepsei în privința inculpatului Vînaga Roman nu a ținut cont de faptul că inculpatul a săvârșit infracțiunea în cadrul unui grup criminal organizat sau de o organizație criminală, de faptul că infracțiunea comisă face parte din categoria celor grave pentru care legea penală prevede pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de la 5 la 7 ani;

- pedeapsa penală sub formă de amendă stabilită prin sentință nu este eficientă, deoarece reeducarea și corijarea inculpatului este posibilă doar prin izolarea acestuia de mediul normal de viață, aplicându-i măsura de pedeapsă în formă de închisoare;

- instanța de fond neîntemeiat și neargumentat nu a aplicat inculpatului pedeapsa complementară privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 3 la 5 ani, care este obligatorie în cazul sancțiunii alin. (3) art. 362¹ Cod penal;

- cheltuielile de judecată suportate de către stat în cauza penală de învinuire a lui Vînaga Roman urmează să fie încasate din contul acestuia.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2018, a fost admis apelul, casată sentința parțial și pronunțată o nouă hotărâre

potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care: lui Vînaga Roman, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 362¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, i-a fost aplicată pedeapsa închisorii pe termen de 4 ani, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de gestionarea resurselor umane pe termen de 4 ani, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 4 ani, în rest, sentința a fost menținută.

4.1. În argumentarea soluției pronunțate instanța de apel a menționat, că instanța de fond nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, respectiv, nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanța de apel a constatat că acțiunile inculpatului Vînaga Roman cuprind elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 362¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, iar în conformitate cu criteriile enunțate la art. 16 Cod penal, infracțiunea respectivă se califică ca infracțiune „gravă”.

Din materialele cauzei penale, instanța de apel a reținut că inculpatul Vînaga Roman a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate și s-a căit sincer de cele comise, a solicitat examinarea cauzei penale în procedura simplificată, la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află, are un copil minor la întreținere, anterior nu a fost judecat.

Cu referire la art. 76 Cod penal, instanța de fond nu a reținut cu titlu de circumstanțe atenuante „recunoașterea vinovăției”, deoarece această circumstanță a atras incidența procedurii simplificate și nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

Careva circumstanțe agravante în conformitate cu art. 77 Cod penal, în privința inculpatului nu au fost constatate.

Analizând soluția instanței de fond privind aplicarea unei pedepse sub formă de amendă în privința inculpatului Vînaga Roman în raport cu circumstanțele cauzei și personalitatea inculpatului, instanța de apel a constatat că prima instanță a aplicat cea mai blândă pedeapsă sub formă de amendă, însă în coraport cu agravantele în care a fost comisă fapta prejudiciabilă, această măsură de pedeapsă este inechitabilă.

În acest context, instanța de apel a conchis că la individualizarea pedepsei penale în privința inculpatului Vînaga Roman instanța de fond nu a ținut cont de faptul că inculpatul a săvârșit infracțiunea în cadrul unui grup criminal organizat, că infracțiunea comisă face parte din categoria celor grave pentru care legea penală prevede pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de la 5 la 7 ani.

Respectiv, pedeapsa penală sub formă de amendă stabilită de prima instanță nu își va realiza scopul propus al pedepsei penale, și anume corectarea inculpatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către inculpat, cât și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este eficientă nici pentru corectarea infractorului, nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Prin urmare, instanța de apel ținând cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei stabilite la art. 75 Cod penal, de circumstanțele de comitere a infracțiunii, care a fost realizată de către un grup criminal organizat, de gravitatea infracțiunii, a considerat că în privința inculpatului Vînaga Roman este echitabilă aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de gestionarea resurselor umane pe termen de 4 ani.

În ceea ce privește pedeapsa complementară „*privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate*”, instanța de apel a notat că aceasta are un caracter obligatoriu, din care motive a dispus și aplicarea pedepsei complementare în limitele prevăzute de sancțiunea normei penale.

Cu referire la modalitatea de executare a pedepsei penale sub formă de închisoare, instanța de apel a respins solicitarea acuzatorului de stat privind executarea reală a pedepsei de către inculpatul Vînaga Roman, or, în acest sens, acuzatorul de stat nu a invocat careva circumstanțe suplimentare, iar din materialele cauzei penale rezultă că inculpatul anterior nu a fost judecat, careva circumstanțe agravante în privința acestuia nu au fost constatate.

Așadar, în temeiul art. 90 Cod penal, instanța de apel a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 4 ani, cu obligarea ultimului să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent.

Având în vedere personalitatea inculpatului Vînaga Roman, instanța de apel a considerat că scopul pedepsei poate fi atins în condițiile suspendării condiționate a executării pedepsei, ceea ce va constitui o pedeapsă echitabilă, de natură să aducă atingere scopului pedepsei penale prevăzut de art. 61 Cod penal.

Cu referire la solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea din contul inculpatului Vînaga Roman a sumei de 596,72 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare, instanța de apel a considerat că aceasta nu poate fi admisă, or, aceste cheltuieli nu se încadrează în prevederile art. 227 alin. (2) Cod de procedură penală, or, dispoziția legală citată enumeră exhaustiv sumele ce se încadrează în cheltuieli judiciare, procurorul având obligația să-și argumenteze cerința înaintată.

5. Avocatul Arnaut Sorina în numele inculpatului, invocând temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 15)-16) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia și menținerea în vigoare a sentinței.

În argumentarea recursului invocă dezacordul cu soluția instanței de apel privind stabilirea în privința inculpatului a pedepsei închisorii, considerând că soluția primei instanțe la capitolul individualizării pedepsei penale este una corectă.

Astfel, în opinia apărării instanța de apel a interpretat eronat circumstanțele pricinii considerând că pedeapsa aplicată de prima instanță este prea blândă.

Relevă că, instanța de fond a ținut cont de faptul, că inculpatul a recunoscut vinovăția și a manifestat căință sinceră, a solicitat judecarea cauzei conform procedurii simplificate, precum și de personalitatea inculpatului.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității

acestui din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal menționează că potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Potrivit recursului declarat, Colegiul penal constată că apărarea invocă temeiurile de casare prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 15), 16) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când **6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; 15) instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză; 16) norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.**

Reieșind din temeiurile pentru recurs invocate în raport cu actele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului în cauză, din următoarele considerente.

Astfel, deși apărarea face referire la prevederile pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în același timp se atestă că recurentul nu face trimitere la vreun temei concret pentru declararea recursului din cele cinci prevăzute exhaustiv în punctul indicat.

Totodată, Colegiul penal a constatat că în recurs apărarea face trimitere declarativ și la prevederile pct. 15), 16) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deoarece în conținutul recursului avocatul nu a indicat expres în privința unei hotărâri a unei instanțe de judecată internațională care ar fi aplicabilă și la circumstanțele din prezenta speță, precum nu a precizat care ar fi acea normă de drept aplicată în hotărârea contestată, care contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

Așadar, având în vedere că recursul declarat nu este motivat sub aspectul temeiurilor de casare nominalizate, Colegiul penal nu se va expune în privința acestora, deoarece instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar declarat cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, or, în conformitate cu art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Distinct de argumentele expuse mai sus, Colegiul penal atestă că apărarea critică decizia instanței de apel dintr-un singur considerent, și anume aceasta își exprimă dezacordul cu modalitatea de individualizare a pedepsei penale, motive care își găsesc reflectare în temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Astfel, în opinia apărării instanța de apel greșit a admis apelul procurorului și a casat sentința primei instanțe în partea stabilirii pedepsei penale, aplicând inculpatului o pedeapsă de altă categorie, și anume pedeapsa închisorii pe termen de 4 ani, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de gestionarea resurselor umane pe termen de 4 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pentru perioada de probațiune de 4 ani, în rest, sentința fiind menținută.

Deci se atestă, că recurentul pledează în continuare pentru menținerea soluției primei instanțe, potrivit căreia inculpatului Vînaga Roman, recunoscut vinovat în baza art. 362¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 700 unități convenționale, echivalentul a 14000 lei.

Cu referire la aceste argumente ale apărării Colegiul penal conchide, că instanța de apel, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ajungând corect la concluzia de a admite apelul procurorului și de a casa sentința în partea stabilirii pedepsei inculpatului Vînaga Roman, deoarece prima instanță neîntemeiat a ajuns la concluzia că scopul pedepsei penale poate fi realizat în cazul dedus judecății prin stabilirea celei mai blânde pedepse, și anume sub formă de amendă.

Colegiul penal menționează, că potrivit art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele atenuante și agravante, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Astfel, instanța de apel corect a reținut că Vînaga Roman a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 362¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, iar în conformitate cu criteriile enunțate la art. 16 Cod penal, infracțiunea respectivă se califică ca infracțiune gravă.

Totodată, instanța de apel corect a evidențiat, că prima instanță nu a ținut cont de faptul că inculpatul a săvârșit infracțiunea în cadrul unui grup criminal organizat, și că infracțiunea comisă face parte din categoria celor grave pentru care legea penală prevede pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de la 5 la 7 ani.

Prin urmare, pedeapsa penală sub formă de amendă stabilită de prima instanță nu își va realiza scopul propus al pedepsei penale, și anume corectarea inculpatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către inculpat, cât și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este eficientă nici pentru corectarea infractorului, nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

În opinia Colegiului penal, instanța de apel corect a statuat și asupra faptului, că recunoașterea deplină a vinei, căința sinceră și examinarea cauzei în procedura simplificată, nu sunt în stare să prevaleze asupra infracțiunii grave și comisă în cadrul unui grup criminal organizat, fiind evidentă necesitatea stabilirii unei pedepse care-l va corecta pe inculpat și-l va face să conștientizeze urmările acțiunilor sale.

Așa fiind, Colegiul penal menționează că instanța de apel a ținut cont de principiul individualizării pedepsei (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei inserate la art. 75 alin. (1) Cod penal, și întemeiat a concluzionat că atingerea scopului pedepsei se va asigura doar prin stabilirea față de inculpat a pedepsei închisorii cu suspendarea condiționată a executării acesteia, precum și cu aplicarea pedepsei complementare – privarea de dreptul de a exercita activitate legată de gestionarea resurselor umane pe termen de 4 ani, pedeapsă care potrivit normei incriminate este obligatoriu de a fi aplicată.

Față de cele descrise mai sus, Colegiul penal conchide că, instanța de apel la compartimentul individualizării pedepsei, a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75, 90 Cod penal.

Prin urmare, Colegiul penal constată că, concluzia instanței de apel corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind motivată și aplicată în limitele legii, motiv din care se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de către avocatul Arnaut Sorina în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Arnaut Sorina în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2018, în cauza penală în privința lui **Vînaga Roman xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **25 aprilie 2019**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor